

SØNDAG D 3 OKTOBER 2010 - HØSTGUDSTJENESTE

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning: Salme 85 v. 9-14

Prædikentekst: Markusevangeliet kap. 4v. 26-32

(Denne prædiken er ikke skrevet helt ud – flere steder står blot stikord og –sætninger.)

Når vi fejrer høst, så er det jo ligesom, når vi fejrer jul eller fødselsdag – der er nogle traditioner – nogle bestemte ting, vi gør på næsten samme måde hvert år, og bestemte sange, vi synger. Sådan er det i vores høstgudstjeneste. Der er rigtig meget af det, vi har gjort i dag, som vi har gjort i rigtig mange år, når vi holdt høstgudstjeneste. Det er godt at have gode traditioner, for gode traditioner hjælper os til at holde fokus på det, der er vigtigt i det, vi fejrer.

Det, der er vigtigt, når vi fejrer høst, er at sige Gud tak for høsten på markerne og i haverne, for mad og tøj og gode kår, for livet – høstfest er en fest for selve livet.

Der er én ting – jeg ved ikke rigtig, om den kan kaldes tradition, eller den bare er en skik eller en vane: Når vi har høstgudstjeneste – og andre familiegudstjenester – så har jeg som regel holdt en børneprædiken, og senere i gudstjenesten en kort voksenprædiken.

Jeg har tænkt mig i dag at bryde den ”tradition” og kun holde én prædiken. For de her børn, jeg har holdt børneprædiken for, de er efterhånden blevet noget store. Så hvis jeg nu holder en børneprædiken, så sidder I unge mennesker og kigger rundt og tænker: Hvor er de børn, han snakker til? – selv om I jo er de samme mennesker, som jeg engang holdt børneprædiken for.

En anden sag er jo, at efterhånden som børnene vokser sig store, så bliver alle vi voksne jo så gamle, at vi måske begynder at gå i barndom – og så kan vi jo mødes et sted på midten – ikk’!? ☺

Det er faktisk lidt det, denne prædiken skal handle om: at alting forandrer sig, selv om det er det samme. Intet er nyt under solen – men livet er i konstant forandring. Gud er den samme i går og i dag og til evig tid – men hans rige vokser og forandrer sig hele tiden.

Når Jesus skulle fortælle om Guds rige, så talte han i billeder – eller lignelser. Langt de fleste af hans lignelser om Guds rige er hentet fra naturen eller marken – det, der lever og vokser. F. eks. de to små lignelser, vi hørte lige før – billedet af marken, hvor kornet gror, og billedet af senepsfrøet, der bliver til et helt træ.

Jesus var nødt til at tale i billeder, når han ville fortælle os om Guds rige. For vi mennesker har bevæget os så langt væk fra Guds tanke og vilje med vort liv, at vi ikke har ord til at tale direkte om Guds rige, og vi ikke bare lige kan forstå, hvad Guds rige er. Vi er syndere. Og Guds rige er så meget anderledes end vores verden, at Jesus måtte fortælle om det i billeder, for at vi skulle forstå bare en lille smule af det.

Det er i grunden ikke så svært, at netop den levende natur er Jesu foretrukne billede på Guds rige. For hele skaberværket er jo formet af Guds store skaberfingre – eller ved Guds skaberord. Alt det, der lever og rører sig afspejler på en eller anden måde Guds vilje, Guds tanke, Guds kærlighed, måske ligefrem Guds væsen. På en måde er det alt sammen oprindelig Guds rige. Men Gud gav det jo til os, for at vi skulle passe på det og leve af det og med det. Det er ikke altid gået lige godt, og derfor er det ikke altid, at Guds fingeraftryk på naturen er lige tydeligt – vi kan blot tænke på forureningen, global opvarmning og klimaforandringer.

Lige netop det, var vistnok ikke noget problem på Jesu tid. Alligevel kan Jesus bruge det, der lever og vokser som billeder på Guds rige – billeder, der også duer i dag.

For Gud er livets Gud. Og det, der lever og gror fortæller noget om Guds oprindelige tanke med skaberværket. Den tanke har Gud ikke lavet om på, siden han skabte verden

Men alt det, han har skabt forandrer sig: Se på marken. Den ser ikke ens ud fra den ene dag til den anden. Kornet bliver sået, det spirer og vokser. Pludselig en dag skrider det – d.v.s. akset kommer frem oppe i toppen af kornplanten. Kernerne i akset bliver tykkere for hver dag. Og sandelig om ikke det hele så begynder at visne, og så er kornet ved at være klar til at blive høstet.

Marken forandrer sig hele tiden. Træerne i skoven gør det samme. Blomsterne i grøften og i haven forandrer sig konstant - - alt sammen med ét eneste formål: At bære frugt.

Hvad er formålet med vores liv?

Jesus sagde: Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn. Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.

At et æbletræ bærer æbler, og at en hvedeplante sætter aks med hvedekerner – det er let at forstå.

Vort livs formål: at bære frugt. Men hvad vil det sige, at vi skal bære frugt? ---

Jesus siger det faktisk i samme åndedrag, som han siger, at vi skal bære frugt: Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.

Den frugt, Gud vil, at vore liv skal bære, hedder kærlighed.

Det er så let at sige, men kan synes så svært at gøre. Det er jo derfor, vi har fået verden til at se ud, som den gør med krige og nød mange steder, med forurening og uretfærdighed.

At bære frugt - ikke at forveksle med resultater. Resultater godt for mig. Jeg kan fremvise, hvad jeg har opnået. Frugt kastes/gives væk - æbletræet slipper sine æbler, ved ikke hvor de havner - godt for andre.

At forandre sig for at bære frugt: vokse fra baby til barn til ung til voksen til gammel - engang dø - eller "forfremmes til herligheden" - det er en del af livet.

Villig hed til forandring - ikke bare vokse i kroppen, eller i klogskab (skole) - vokse hjertevækst. Guds rige skal vokse i os.

Derfor: Børn, som er blevet eller på vej til at blive unge: Tage stilling til Jesus - blive discipel. Dåb.

Derfor: Voksne: Ikke blot vedligeholde troen - tanke op til ugen - vækst kræver villighed til forandring: at turde søge nærmere til Gud - investere tid og energi og opmærksomhed i Guds riges vækst i dit liv.

Eller vil du nøjes med de resultater af dit liv, der manifesterer sig i det, der holder herude på parkeringspladsen.

Derfor kære menighed: Vi går ind i en forandringstid, hvad enten vi vil eller ej. Det er en diskussion, som jeg ikke skal blande mig i, fordi anledningen er, at jeg stopper som præst her til næste sommer. Blot dette spørgsmål: Er vi villige til til den forandring, som livet kræver, for at denne menigheds fællesskab kan bære frugt, som Gud vil det.

Vi takker i dag Gud for, at han hære skabt naturen sådan, at alting lever, gror, vokser i en stadig forandring for at bærer frugt, så vi kan leve.

Guds tanke med vort liv er den samme: Leve, vokse, med alt, hvad det indebærer af forandring og måske besvær, for at bære frugt.

Er vi villige til at lade det ske i vort liv?